

Hospodinův Oltář

Úvod

V 1 Král. 17:1 čteme: “Tedy Eliáš Tišbitský, z obyvatel Gileádských...” To je vše, co Písmo zjevuje o Eliášově minulosti. Duch Prorocký říká, že žil v horách Gileádu, daleko od známých měst a že “nebyl mužem vysokého společenského postavení.” Proroci a králové str. 119.

V době, kdy byl Izrael v nejhlubším stadiu odpadlictví a kdy znalost pravého Boha byla téměř zničena, Bůh povalal Eliáše, aby přinesl poselství o navrácení Božího lidu.

Na Hoře Karmel se naplno střetly síly dobra a zla a zbouraný oltář se stal dějištěm velkého konfliktu. Skrze službu jednoho věrného člověka a symbol dvanácti kamenů, připomíná Bůh lidem Svoji lásku projevenou v zaslíbeném Spasiteli a obrací jejich srdce znovu nazpět.

Opakuje dnešní Izrael stejné chyby?

Ztratili jsme ze zřetele kdo je Bůh? Převládá mezi Božím lidem modlářství?

Bůh opět povolává lidi, aby přinesli poselství o navrácení duchovního Izraele. Stejně jako Eliáš, ti kdo nesou toto poselství nejsou lidmi vysokého společenského postavení, jsou stejně horlivými zastánci Boží pravdy a jsou zarmoucení, že se nedostává znalosti Boha na zemi.

Stejně jako Eliáš nemohou být umlčeni, neb toto poselství je od Boha, “Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli nemůžeme mlčet.” Skut 4:20 “Neboť Bůh, který řekl ze tmy ať zazáří světlo, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.” 2 Kor 4:6

Je naší modlitbou i vírou, že tato knížečka pomůže obnovit Boží oltář a že světlo známosti Boží slávy v daru Jeho Syna znovu zazáří tak jako z Hory Karmel. A že obnovený oltář opět sjednotí Boží lid v obrácení jejich srdcí zpět k jejich pravému Bohu.

Milý Čtenáři

Jsme věrnými členy podporujícími naši církev. Naším záměrem a posláním je “Snažně usilovat o víru, která byla kdysi předána svatým.” Uznáváme, že církev Adventistů sedmého dne je Boží církví ostatků, jedinou církví, které byly svěřeny všechny svaté pravdy věčného Evangelia. Jsme hrdi na jméno, které nám jako lidem Bůh dal a na jeho bohatou tradici. S politováním musíme však konstatovat, že naše drahá církev již nadále nestaví na pevných základech, stanovených skrze zjevení Ducha svatého, neb “Vloudili se totiž mezi nás někteří bezbožní lidé... kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost” (Ekum. překlad) Jak? “Zapírají toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista.” (Kral. překl.) Juda 4

Jak zapíráme “jediného Pána Boha, a našeho Pána Ježiše Krista”?

Děláme to, když popíráme jasné svědectví Písma ohledně Otce a Syna.

“Tajemství trojice je jádrem učení Katolické víry. Na ní jsou založena všechna další učení církve.” (Příručka pro dnešního katolíka, str.11) Učení trojice si našlo cestu do církve ostatků. Naši teologové se snaží obhájit toto nebiblické učení tvrzením, že je jiné než to katolické. Omyl však trvá, bez ohledu na to, jestli věříme ortodoxní katolické trojici spolu s většinou Protestantismu, či Trojbožstvím. Obojí je nebiblické a obojí popírá, že Kristus je “opravdu” Božím Synem.

Není pochyb, že většina upřímných křesťanů ve všech církvích vždy věřila, že Ježíš je Boží Syn. Bůh přijímá naši bohoslužbu s ohledem na poznání, které máme. Ale nyní, když dopadá více světla na tuto otázku, se nemůžeme vymlouvat na neznalost ani nemůžeme být lhostení ohledně nejzákladnějšího učení křesťanství. “Musíme usilovat o správné zvěstování slova pravdy, abychom se před Bohem osvědčili...” “a být vždy připraveni dát odpověď o důvodu k naději, kterou máme.” (2 Tim 2:15; 1 Petr 3:15)

Jaký je důvod naší naděje?

Jaký je důvod naší víry?

“... že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.” Gal 2:20

Důvodem naší naděje je, že nás Boží Syn tolik miloval, že pro nás vydal sám Sebe.

Bůh nás tak miluje, že “neušetřil Svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal.” Řím. 8:32 (též Jan 3:16; 1 Jan 4:9,10)

Ničíme moc Evangelia, když popíráme, že Otec za nás dal Svého jednorozehého Syna a nepřítel se svým Satanským podvodem vítězí. Jste možná překvapeni, jak může učení trojice zničit tuto vzácnou pravdu.

Pojďme se podívat na naše Věroučné články číslo 2-5.

Článek víry číslo 2 – trojice:

“Existuje jeden Bůh: Otec, Syn a Duch Svatý, jednota tří spoluvěčných osob...”

Všimněte si slova spoluvěční. Jak může být Syn spoluvěčný s Otcem? Nebyl by skutečným Synem ani Otec nemůže být Sopravdu Otcem, jestliže jsou oba stejného `stáří`. Spoluvěčný znamená, že jsou přesně stejného `stáří`; `Otec` a `Syn` jsou pouhými tituly či rolemi přijatými v plánu spasení. (viz. str. 14)

Jak se dostaneme do souladu s veršem 1 Jan 4:9 “V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět...”? Jestliže je Kristus spoluvěčný, jak může být jednorozeným Synem? Nemůže. Všimněte si, že Písmo říká, že takto Bůh zjevuje svoji lásku k nám.

Začínáte chápat jak trojice boří Boží lásku a obětování Jeho drahého Syna? Jak závažné je popřít, že Bůh dal Svého Syna? Písmo prohlašuje, že když to činíme, ve skutečnosti nazýváme Boha, který nemůže lhát (Titus 1:2), lhářem.

“Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě, kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o Svém Synu.” 1 Jan 5:10

Pro Boha je nemožné lhát. Žid. 6:18. Kdo je tedy lhářem?

1 Jan 2:22 “Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna.”

Je to antikrist, kdo je lhářem. Antikrist je ten, kdo popírá Otce a Syna. Jak to dělá? Skrze učení, trojice, naprosto nebiblické učení, které zamlžuje dokonce ty nejjednodušší texty. Učení, kterému trvalo téměř

300 let, aby proniklo do křesťanství, poté co apoštolové byli uloženi k odpočinku.

Dokonce sám Katolicismus přiznává, že Písmo neposkytuje žádnou pravomoc pro učení trojice: “Naši odpůrci někdy prohlašují, že žádná věrouka by neměla být dogmaticky přijímána, pokud není výslovně stanovena v Písmu... Protestantské církve však sami přijali takové dogma, jako je trojice, pro kterou není v Písmu žádná přesně stanovená autorita”(Life magazine 30.října, 1950). V tomto jsou poctiví. Přiznávají se také ke změně Soboty na Neděli bez veškeré Biblické evidence. Co to však nasvědčuje o Protestantství? Co to nasvědčuje o Boží církvi ostatků, která hrdě prohlašuje Bibli za jediné pravidlo své víry?

Nemůžeme být poctiví vůči Bohu ani sobě pokud slepě zastáváme učení trojice, které nemá základ v Písmu a napadá srdce samotného Evangelia.

Každý křesťan musí být ochoten vzdát se jakéhokoliv názoru, který není založen na Božím Slově. Ke každému bodu naší víry musíme být schopni říci jednoznačně “Tak říká Pán.”

Nezabývejme se otázkou “Proč ti nejvzdělanější nevyučují tuto pravdu?” “Velcí muži nejsou vždy moudří, aniž starci vždycky rozumějí soudu.” Job 32:9

Pamatujte, že když Ježíš před 2000 lety umíral na kříži všichni Ho opustili. Ti nejučenější se Mu vysmívali, řka, “Jestliže jsi Boží Syn, sestup z kříže.” Bůh použil pohanského vojáka, Římského centuria, muže, který neměl výsadu znát pravdu. Byl mužem jehož kultura byla ponořena v pohanské bohoslužbě, kultura, která opovrhovala Židy a jejich náboženstvím. Vojákova oddanost patřila jeho veliteli a císaři, kteří se považovali za bohy. Bůh však použil tohoto muže, aby vyznal mocným hlasem (Touha věků str. 770) “... tento člověk byl opravdu Syn Boží.” Mar. 15:39

“Nesud'te podle osoby ale sud'te spravedlivým soudem!” Jan 7:24

Nechť vám Bůh bohatě žehná při vašem hledání pravdy.

HOSPODINŮV OLTÁŘ

Jako Biblí prorokovaná církev ostatků shledáváme, že naše kořeny sahají zpět k věrným Waldenským a nakonec k Apoštolské církvi založené Ježíšem. Starověkým emblémem našich předchůdců Waldenských byl svícen s nápisem “Lux lucet in tenebris,” což znamená “Světlo září v temnotě.”

Jako ti, kteří se navracejí k původní víře Adventismu, jsme zvolili “Hospodinův oltář” (1 Král. 18:30) jako náš symbol. Zveme vás na cestu zpět na Horu Karmel k objevení vzácných ponaučení, která nám umožní lépe porozumět, kde se nacházíme dnes. Přistupme tedy blíže k Hospodinovu oltáři. (Celý příběh je zaznamenán v 1. Královské, 18. kapitole),

1 Král . 18:30 “... Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený.”

Všimněte si, že se nazývá Hospodinovým oltářem. To je důležité, protože oltář je symbolem bohoslužby. To nemusí nutně znamenat pravé uctívání živého Boha. Pohané take nabízeli oběti na svých oltářích.

K čemu byl používán Hospodinův oltář?

K obětování.

Obětování čeho?

Nevinných zvířat.

Co tato zvířata symbolizovala?

Božího Syna.

Kdo dal Božího Syna?

Bůh Otec (Jan 3:16; 1 Jan 4:9, 10; Řím. 8:32).

Co tedy ve skutečnosti Hospodinův oltář představuje?

Vrcholný projev Boží lásky v darování Jeho jednorozeného Syna.

Je důležité porozumět této pravdě, protože bude předmětem celého našeho studia.

1 Král. 18:17 “Když Achab uviděl Eliáše, řekl mu: “Jsi to ty, jenž uvádíš do zkázy Izrael?””

Jak často jsou ti, které Bůh používá, aby přinesli pravdivé poselství, obviněni, že “přivádí zkázu na Izrael.” Poselství, kterým Bůh hodlá

sjednotit svůj lid, je zavrženo spolu s jeho nositelem. Boží poslové jsou často nazýváni “nositeli zkázy Izraele.”

1 Král 18:18 (Kral. překl.) “Kterýž odpověděl: Jáť nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když opouštíte příkázání Hospodinova a následujete Bálu.”

Co zapříčinilo nesnáze Izraele?

Opustili Boží příkázání a uctívání živého Boha a následovali Bále.

Boží příkázání jsou zjevením Jeho charakteru, vyjadřují Jeho milost, dobrotu a lásku. Bůh vydal Svá příkázání, aby tvořila ochrannou zeď kolem Jeho lidu a ochraňovala je před pohanským modloslužebnictvím. Právě tak tomu je i dnes. Jakmile opustíme Boží příkázání, modlářství ve všech svých formách je přirozeným důsledkem.

Bůh si zvolil národ, oddělený lid, který Ho měl věrně reprezentovat a tak zjevit okolním národům Jeho character.

Prostřednictvím obětní služby, poukazující na Boží lásku, mělo být Evangelium zjeveno celému světu, aby se všichni obrátili od modlářství k uctívání pravého Boha. Izrael se však zřekl svého vznešeného poslání. Deset severních kmenů, v tom čase již hluboce pohroužených v modlářství, opustilo Boží příkázání a následovalo Bála.

1 Král. 19:10 “... opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a prorocy tvé zmordovali mečem...”

V tomto prostředí otevřené vzpoury je zjevena nekonečná Boží milost a trpělivost, když se Bůh snaží přitáhnout svůj lid zpátky k sobě, navzdory skutečnosti, že proroci byli pobiti mečem a ti, kteří přežili se museli ukrývat. (1 Král. 18:13)

Bůh povolává Eliáše, muže modlitby a silné víry (Jak. 5:17). V historii církve jsou údobí, kdy Bůh volá lidi, kteří se za něho postaví, lidi, kteří nedbají na svou pověst, či na to, že Boží poselství je předmětem kritiky. Stejně jako Eliáš, jsou označováni jako nositelé problémů v Izraeli. Je na ně nazíráno jako na působilé rozvratu a jejich bratři jimi často opovrhují. Bůh je však považuje za důvěryhodné a poctil je výsadou nést Jeho poselství.

Eliášovým posláním bylo povolání k návratu. Uctívání pravého Boha bylo téměř zapomenuto. Eliáš byl povolán aby obnovil pravdu o jediném pravém Bohu a aby vyzval Boží lid k rozhodnutí.

1 Král. 18:21 “Tu přistoupil Eliáš ke všemu lidu a řekl: “Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, následujte ho; jestliže Bál, jděte za ním!” lid mu neodpověděl ani slovo.”

Bůh nepřijme rozdělené srdce (Mat. 6:24; Řím. 6:16)

Jak dlouho se budete zmítat mezi dvěma názory?

Lidé jsou vyzváni, aby se rozhodli mezi živým Bohem, Bohem Izraele, a Bálem, člověkem vytvořeným pohanským bohem.

To, co je zaznamenáno potom, je jedním z nejsmutnějších výroků Písma: “A lid mu neodpověděl ani slovo.” Nevěnní a bojácní lidé, nevyhnutelný výsledek kompromisu s modloslužebnictvím okolního světa.

Stejně tak, jako tomu bylo tehdy, připravuje i v našich dnech Eliášovo poselství lidi na setkání s jejím Bohem. Je to poselství návratu volající lid zpět k uctívání pravého Boha Izraele. Ježíš řekl, “Eliáš přijde nejprve, napraví všechny věci.” Mar. 9:12

Toto poselství odhalí falešný systém bohoslužby a učení Babylona a jeho dcer. Je to poselství, které přivede lidi k rozhodnutí. Pozve lidi, aby přišli blíž a prozkoumali Písmo s modlitbou na rtech. Pravda o nekonečné Boží lásce, ve vydání Jeho jednorozného Syna na smrt pro ztracené lidstvo, bude obnovena.

Modlitba našeho Pána v Janovi 17:3 “A život věčný je v tom, když poznají Tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista” bude vyslyšena. Eliášovo poselství opraví Hospodinův oltář, který byl zbořený.

1 Král. 18:30 “Zatím řekl Eliáš všemu lidu: Přistuptež ke mně. I přistoupil všecken lid k němu. Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený.”

Proč vyzývá Eliáš lidi, aby přišli blíž? Co chtěl, aby viděli? Pamatujete si, co představuje oltář? Představte si, jak se asi prorok musel cítit. Na začátku vyzval své spoluobčany, aby si vybrali mezi uctíváním Boha či Bála a aby se postavili za pravdu. Nikdo však nepromluví ani

nevystoupí vpřed z davu. Nyní pohlédne dolů na zbořený oltář a nádhernou pravdu, kterou oltář zobrazuje, zašlapanou v prachu. Chce, aby si lidé prohlédli důkazy, přišli blíž a podívali se na to, co učinili s Hospodinovým oltářem, podívali se jak zneuctili největší dar, který kdy byl darován. Eliášovo poselství dnes znovu volá lidi, aby přišli blíž a sami toto posoudili. Pošlapali jsme Boží pravdu? Opravdu věříme, že Bůh poslal Svého jednorozeného Syna na svět jako oběť smíření za naše hříchy? (1 Jan. 4:9, 10)

Pošlapali jsme Božího Syna a znevážili krev smlouvy, kterou jsme byli posvěceni? Žid. 10:29.

Zbořený oltář symbolizuje odmítnutí krve smíření prolité Božím Synem za jeho děti, které namísto Něj uctívají Bála a Aštarota.

Nyní se můžeme dotázat jakým způsobem dnes křesťanství odmítá oběť Božího Syna?

Někdo může protestovat a tvrdit, že křesťanské církve učí, že Ježíš Kristus, Boží Syn, zemřel za naše hříchy. Může se to zdát věrohodné, dokud se blíže nepodíváme (pamatujme, že Eliáš pobídl lidi, aby přišli blíž) a neprozkoumáme věrouku církve. V téměř všech křesťanských církvích shledáme, že jedním z prvních článků jejich víry je trojice. Ať už je to jakákoliv verze, vždy prohlašuje, že Kristus nemá počátek a je spoluvěčnou částí Boha či částí trojice. To samozřejmě znamená, že nemůže být opravdu Synem. Někteří, jako např. Svědkové Jehovovi nemají trojici, přesto však zapírají Syna, tvrdíc, že byl stvořen.

Ač je dnes tento podvod daleko zastřenější než zjevné odpadlictví v době Eliáše, má dalekosáhlejší následky, protože tento smrtelně falešný systém bohoslužby téměř totálně sjednotil celý křesťanský svět. A to zahrnuje i církve ostatků.

Všimněte si další děsivé podobnosti s naší dobou. 1 Král. 18:26 “Vzali tedy býka, kterého jim dal, připravili ho a od rána až do poledne vzývali Bálovo jméno: ‘Bále odpověz nám!’ Neozval se však nikdo, nikdo neodpověděl. A poskakovali u zhotoveného oltáře.” Předposlední slovo tohoto verše je zajímavé. Proč nám Bůh oznamuje, že Bálův oltář byl “zhotoven”? Když v 30. verši přichází řada na Eliáše, aby volal ke svému Bohu. Písmo nám sděluje, že Hospodinův oltář byl zbořený. (Srovnej 2.Moj. 34:13. To bylo v přímém rozporu s Božími příkazy)

V Izraeli byl zaveden falešný pohanský systém bohoslužby, a aby toho bylo dosaženo, pravda musela být stržena a zničena. A tak, když falešní proroci přišli vzývat své 'bohy,' jejich oltář již byl zhotoven. Jejich systém bohoslužby byl pevně zakořeněn. Jezebel dala zabít Boží proroky a ti kteří uprchli se ukrývali (1 Král. 18:13). Když přichází Eliáš, aby volal ke svému Bohu, musí nejdříve opravit zbořený oltář, což je symbolem navrácení pravdy o nekonečné Boží lásce v darování Jeho jednorozeného Syna jako oběti za hříchy.

Děje se to stejné znovu? (Kaz.1:9; 3:15)

V Eliášově době odmítl Izrael Boží lásku zavržením Jeho jednorozeného Syna jako oběti smíření. Oltář byl stržen a nový oltář (pohanský systém bohoslužby) byl postaven na jeho místě (důležité je si uvědomit, že Izrael měl správné poznání a systém bohoslužby před příchodem falešného pohanského systému). Když Šalamoun vysvětil chrám "Sláva Hospodinova naplnila dům" 1 Král. 8:11.

Je jasné, že napřed musí mít někdo pravdu, než může odpadnout, protože odpadnutí je odvrácení se od pravdy.

Je tomu tak i v naší době, kdy Adventní církev ostatků byla založena na správném poznání Boha, Jeho jednorozeného Syna a všudypřítomného Božího a Kristova Ducha (Řím 8:9), pravdě, v jejímž přijetí panovala v celé církvi naprostá jednomyslnost (1889 – 1914 Ročenky církve ASD).

Dnes je tato pravda téměř zcela odstraněna. Tak jako ve starém Izraeli, byl na jejím místě vybudován nový pohanský systém bohoslužby. Nebiblické učení trojice vychází přímo z pohanství. Podle našich současných Základních článků víry, věříme v trojici tří spoluvěčných bystostí, z nichž každá je sama rovněž Bohem a přesto jaksi stále tvoří 'jednoho Boha'. Jestliže jsou spoluvěční, nemůže tedy žádný opravdu být Synem či Otcem. A tak je znovu zbořen oltář, symbolizující Boží lásku skrze darování Jeho jednorozeného syna.

Pokud by někdo protestoval, že učení trojice označujeme jako 'nebiblické,' můžeme citovat slova Adventních teologů, kteří přiznávají, že učení trojice není výslovně stanoveno v Písmu. "Někteří budou mít tendenci stavět se proti tomuto učení (trojici), protože je nenajdeme výslovně stanoveno v Písmu." (Adventist Review, 20 srpen

1993, str. 8). Dokonce i takovéto výroky jsou klamné. Co chtějí říci tím, že “není výslovně stanoveno”?

Proč neřeknou pravdu?

V Písmu není jediný verš, který učí, že Bůh je tvořen třemi spoluvěčnými bytostmi.

Další klam je v tom, že mnozí tvrdí, že věří v a káží o Božím Synu. Když jsou však vyzváni k obhajobě trojice, přiznají, že Kristus není opravdu Synem, ale spoluvěčným členem Božstva, který přijal roli Syna. Toto ukazuje na nedostatek přesvědčení v jejich vlastní víře.

Opustili jsme Eliáše v 1 Král 18:30, kde vyzval lidi, aby k němu přišli blíž, když opravoval Hospodinův oltář, který byl zbořen.

Další zajímavou skutečností je zde čas. Falešní proroci kolem svého oltáře poskakovali, křičeli a řezali se (Boží kněz neměl dovoleno řezat do svého těla. viz. 3. Moj. 21:5) od rána až do chvíle, kdy se přináší večerní oběť. (1 Král 18:26, 29.)

Nyní byla řada na Eliášovi a on začíná s opravou oltáře právě v čase večerní oběti. Boží Syn zemřel v čase večerní oběti (Mar 15:34-37; Touha věků 756). Obnovení oltáře za dnů Eliáše bylo předobrazem současného navrácení pravdy skrze Eliášovo poselství o obětování skutečného Božího Syna.

Když se přiblížil čas večerní oběti (1 Král. 18:30) Eliáš volá na všechny, aby přišli blíž. Chce, aby byli svědky toho, co mu Bůh přikázal vykonat. “Opravil Hospodinův oltář, který byl zbořený.”

Co představuje Hospodinův Oltář?

Oltář byl vrcholným symbolem Boží lásky. Kouřem a krví potřísněný oltář byl pro děti Izraele trvalou připomínkou Boží nekonečné lásky projevené v daru Jeho jednorozeného Syna. Od Adama přes Noa, Abrahama, Izáka a Jáкова příslib Věčné Umluvy byl stvrzen. Obětní beránek představoval Krista, ukřižovaného Božího Syna. V době Starého Zákona byl oltář pro Boží lid tím, co znamená kříž pro dnešního křesťana. Oba spatřují svoji naději a ujištění v oběti vroucně milovaného Syna.

Bůh stanovil a předurčil plán spasení před tím, než byly položeny základy světa (Zach. 6:12, 13; Skut. 2:23; Zjev. 13:8).

Ve společné radě s Jeho Synem bylo ustanoveno, že pokud člověk selže, Boží Syn se stane obětí smíření. Drahý Boží Syn bude “veden jako beránek k zabítí”, “A Hospodin na něj uvalil nepravosti nás všech.” Iza. 53:6, 7. Je to tato vzácná pravda, která rozbíjí Satanovu moc nad hříšníkem. 1 Jan 5:5. Toto je proč se vždy snažil rozbít oltář a zničit to, co symbolizuje, to jest Božího Syna umírajícího pro ztracené lidstvo. Oltář reprezentuje Boží cestu záchrany z hříchu skrze oběť Božího Syna, který nesl hříchy nás všech.

Oltář také znamená jediný způsob jednoty mezi Božím lidem. Zbořený oltář neznamenal jen odpadnutí od Boha, ale také nesoulad a strach mezi Jeho lidem. Pouze když vzhlížíme k Bohu s chválou a vděčností za Jeho nesmírný dar, přinese Jeho Duch jednotu a pokoj do řad Jeho následovníků.

1 Král. 18:31 “A Eliáš vzal dvanáct kamenů podle počtu kmenů synů Jákoba, k nemuž se stalo slovo Hospodinovo, že se bude jmenovat Izrael.”

Zatímco všichni přihlížejí, Boží prorok sám zvedá a nosí kameny. Vybudovat oltář, který unese býka z pouhých dvanácti kamenů, vyžaduje kameny značné velikosti. Musela to být těžká práce, Eliáš by určitě přivítal nějakou pomoc. Avšak při opravování oltáře je v sázce mnoho. Lidé se díky své modloslužbě a selhání odpovědět na Boží výzvu a vykročit vpřed, sami vyloučili z této práce.

Bůh nemůže svěřit dílo obnovy neposvěcenému služebníku. Musíme přicházet před Boha s hlubokým sebezpytováním, hledajíc jen Jeho vůli.

Kéž bychom se, tak jako Eliáš, mohli nabídnout jako prázdné nádoby, očištěné od falešných nauk, pýchy a svých vlastních názorů. Jen tehdy jsme způsobilí k tomu, aby nás Pán použil. 2 Tim. 2:21.

Můžeme si vzít ještě jedno poučení z Eliášovy obětavé práce pro Jeho Pána. Nezáleží na tom, jak těžký je úkol, či jak mnoho překážek stojí v cestě. Pokud důvěřujeme Bohu, dosáhneme vítězství. “Eliáš byl člověk týmž bídám jako i my poddaný.” Jakub 5:17.

Přestože byl člověk jako jsme my, postavil se sám proti 450 Bálovým prorokům a 400 Ašoretovým prorokům a proti krutému králi a královně. Jeden člověk proti veškeré státní moci, bez jediného slova podpory z řad tisíců Izraelců shromážděných na Hoře Karmel. Všechny síly zla se spojily proti jedinému muži, stejně nedokonalému jako jsme my, a nemohli zvítězit. Jaké bylo tajemství Eliášova vítězství? Eliáš byl mužem modlitby a veliké víry. Eliáš znal svého Boha. Byla to tato znalost Boží lásky a povahy, která ho uschopnila naprosto mu důvěřovat bez ohledu na okolnosti.

“Můj lid bude vyhlazen, potože odmítá poznání. Ty jsi zavrhl poznání a já zavrhnou tebe...” Ozeáš 4:6. Jaké poznání lid zavrhl? “Slyšte slovo Hospodinovo, synové Izraelští, Hospodin vede při s obyvateli této země, protože není věrnost ani milosrdenství ani poznání Boha v této zemi.” Ozeáš 4:1

Lid zavrhl ve své zemi poznání Boha. Toto je dnes pro nás důležité. Všimněte si, že Izraelský lid, stejně jako Boží cíkev ostatků dnes, měli správné poznání Boha, jak by je jinak mohl Bůh obvinít z jeho zavržení?

A co bylo následkem odmítnutí tohoto poznání Boha? Verš 1 není věrnost ani milosrdenství; verš 2 proklínání, lži, vraždy, krádeže, cizoložství; verš 6 opuštění Božího zákona; verše 10-19 modloslužba. Jak jsme již dříve uvedli, správná znalost Božího charakteru v sobě přináší spravedlnost. Odmítnutí této znalosti vede k nepravosti. Často je důvodem k odmítnutí pravdy to, že “Lidé našli zalíbení v nepravosti” 2 Tes. 2:12. Tato nepravost v sobě také zahrnuje neochotu lidí vzdát se nějakého oblíbeného názoru, který se nezakládá na učení Božího slova.

Eliáš znal Boží lásku. Neochvějná víra, která mu přinesla vítězství na Hoře Karmel, byla postavena na tomto poznání. Nestoudné modlářství jeho lidu mu způsobovalo velký zármutek. Byl velmi horlivým zastáncem Božích zájmů a toužil obnovit pravdu o Božím charakteru mezi svým lidem.

Tato práce dnes pokračuje prostřednictvím lidí nesoucích břemeno Eliášova poselství, lidí, kteří jsou jako Eliáš zarmoucení modlářstvím Božího lidu, kteří jsou zapálení pro Boha zástupů a touží obnovit pravdu o Boží lásce a ukázat světu Jeho character. Nehledíc na jak

velký odpor narazí, důvěřují Bohu a stejně jako Eliáš pokračují ve víře bez ohledu na následky.

1 Král. 18:31 Eliáš bere sám kameny

1 Král. 18:30 Sám opravuje zbořený oltář

1 Král. 18:32 Sám vykopal kolem oltáře příkop

1 Král. 18:33 Sám narovnal dříví, připravil býka a položil ho na oltář. Celé dílo stavby, přípravy a obětování vykonává Eliáš sám.

Lidé předtím dostali šanci postavit se za Boží pravdu, ale nezmohli se na to, aby zaujali rozhodný postoj. Dílo obnovy je dílem víry. Je to práce, která spočívá v naprosté důvěře Bohu a poslušnosti každého Jeho Slova. Bůh hledá pro toto svaté poslání lidi “ochotné činit Jeho vůli.” Jan. 7:17. To jsou lidé, které může Bůh použít ve Svě službě. Takoví jsou ti, které Bůh pověří zvěstováním Eliášova poselství.

Ti, kteří opakovaně slyší výzvu “Je-li Hospodin Bohem, následujte Ho,” jsou však lhostejní a odmítají vykročit, ztratí velké požehnání. Bůh je nemůže použít v díle, které vede Kristova bojovníka do přímého konfliktu se silami temnot, s kterými musel zápasit Eliáš.

Často hovoříme o víře v Boha, pamatujme však, že svěřením poselství Evangelia do našich rukou, prokazuje Bůh velkou víru ve svůj lid. Jen ti, kteří zapřou sami sebe, vezmou svůj kříž a následují Ježíše, naplní svrchované Boží povolání v Kristu Ježíši. Fil. 3:14.

1 Král. 18:31, 32 “Eliáš vzal dvanáct kamenů podle počtu kmenů synů Jákoba... a z těch kamenů vybudoval oltář ve jménu Hospodinovu...”

Při budování oltáře použil Eliáš dvanáct kamenů, podle počtu kmenů synů Jákoba. Toto je velmi cenné ponaučení pro nás dnes. Pamatujete si, co oltář symbolizuje? Boží lásku ve vydání Jeho jednorozného Syna na smrt pro ztracené lidstvo. Dvanáct kamenů znázorňuje jednotu, která zavládne mezi Božím lidem, když přijmou tuto vzácnou pravdu. V Matoušovi 16:18 Ježíš na této pravdě “Ty jsi Kristus, Syn Boha živého,” slíbil vybudovat Svoji církev, a dokud bude postavena na této pravdě, nebude přemožena. Na této pravdě bude Boží církev jednotná a vítězná.

Dvanáct kmenů duchovního Izraele bude sjednocených touto krásnou pravdou, že Ježíš je Boží Syn. To je proč Bůh přikázal Eliášovi (v.36)

aby při stavbě oltáře použil dvanáct kamenů. Přesto, že království bylo rozděleno, Bůh měl pro svůj lid duchovní ponaučení. Má je pro nás také dnes.

Buduje dnes naše církve na této pravdě? Či položili stavitelé nové základy? Jak jsme již uvedli naše církve nadále nevěří, že Ježíš je opravdu Božím Synem, ale namísto toho spoluvěčným členem trojice (věroučný článek č 2) Učení trojice je v přímém protikladu s Petrovým stvrzením víry všech dvanácti apoštolů. “Petr vyjádřil pravdu, která je základem víry církve.” (Touha věků, str. 413)

Všimněte si některých výroků našich teologů.

“Plán spasení byl zahrnut v úmluvě sjednané mezi třemi osobami Božstva, které byly obdařeny Božskými vlastnostmi rovným dílem... Jedna z Božských bytostí přijala a vstoupila do role Otce, další do role Syna...” (Gordon Jenson, Modlitební týden věřících, 31. října 1996, str. 12)

“Vztah Otce a Syna v rámci Božstva by měl být chápán metaforicky (obrazně), nikoli literálně.” (Max Hatton, Chápání trojice, str. 97)

Nezaměňujme poznání Syna Božího za učení člověka. Máme “odejít od muže bláznivého, neboť na jeho rtech nenalezneme poznání.” Přís.14:7.

“Až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení-lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu.” Efez. 4:13,14

“Když někdo přijde a zvěstuje jiného Ježíše, než jsme my zvěštovali, nebo vám nabízí jiného Ducha, než jste dostali, nebo jiné Evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte!” 2 Kor 11:4.

Bůh ve své milosti přináší svému lidu zpět světlo pravdy. Navraťme se k Němu a nedoufejme v člověka. (Jer. 17:5)

Vraťme se zpět na Horu Karmel.

1 Král. 18:33 Eliáš připravuje býka a pokládá ho na dříví jako zápalnou oběť.

Když dokončí veškerou přípravu, Eliáš vyzve lidi, aby naplnili čtyři sudy vodou a vylili je na oltář. Řekne jim, aby to učinili třikrát. Proč Bůh, prostřednictvím proroka, toto přikázal? To nebylo součástí původní výzvy. Soutěž spočívala v umístění připraveného býka na oltář a “Bůh, který odpoví ohněm, ten je Bůh.” Verš 24. Mohli bychom se snad domnívat, že namočení oltáře mělo zdůraznit velikost zázraku. Avšak oheň, který sestoupil s nebe byl tak prudký, že bezezbytku sežehl oběť včetně dřeva, kamenů a prachu. Vůbec nic po něm nezůstalo. Takže polévání vodou nemohlo nijak přispět k mimořádnosti zázraku. Dokonce kameny podlehly žáru natolik, že po nich nezůstal ani prach.

Jaký význam tedy měla voda? Proč bylo lidem, kteří se do té chvíle na ničem nepodíleli, nařízeno vykonat tuto práci? A proč dvanáct sudů, obzvlášť v době sucha? A jaké poučení z toho pro nás vyplývá?

Lidé pochybovali o Bohu a nechtěli se za něj postavit. Odmítli vyjít z davu. Tím ztěžovali tuto práci. Odepřeli pomoc věrnému Božímu služebníku a zapřeli Boha nebes. Jejich ohlušující mlčení nebylo lepší než posměch a urážky, které se při Jeho soudu snesly na Božího milovaného Syna z úst lidu hlásícího se k Bohu.

Proč voda? Co uděláme, když chceme zastavit oheň? Polejeme všechno vodou. Lidem tedy bylo dovoleno polít oltář na znamení jejich tvrdohlavého odporu k Boží pravdě.

Proč dvanáct sudů? A v době největšího sucha v historii Izraele. Bůh jim tak ukázal na duchovní vyprahlost jejich vlastních srdcí. Dvanáct sudů představuje dvanáct kmenů, obnovený oltář symbolizuje jednotu, kterou si Bůh přeje nastolit mezi svým lidem. Dvanáct sudů vody vylitých Jeho lidem znázorňovalo stupeň odpadlictví a vzdoru, který mezi nimi zavládl.

Nebyli způsobilí, aby měli podíl na požehnání z obnovení pravdy o Bohu a obětování Jeho drahého Syna. Bůh jim dovolil vykonat jedinou práci, ke které byli způsobilí, a to bylo vzdorovat pravdě. To bylo vylévat pohrdání na Boží lásku. Vylévali vodu na oběť, vylévali vodu na pravdu o Božím Synu.

Dvanáct sudů vody v době velkého sucha bylo velmi vzácných. Také dnes používají mnozí své prostředky na knihy a kázání, aby umlčeli poselství, které nám Bůh chce znovu připomenout.

1 Král. 18:36 Přicházíme k vrcholnému okamžiku. “Nastal čas, kdy se přináší večerní obětní dar. Prorok Eliáš přistoupil a řekl: Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že ty jsi Bůh v Izraeli a já tvůj služebník a že jsem učinil všechny tyto věci podle Tvého Slova.”

Přesně v čase večerního obětování, v hodině deváté, ve stejném okamžiku, kdy Boží Syn zvolal “Dokonáno jest,” se věrný Eliáš modlí ke svému Bohu. Všimněte si jeho oslovení “Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův.” Eliášovo poselství “obráť srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům” Mal. 4:6

Na Hoře Karmel mělo poselství Eliáše povolat Izrael z modloslužebnictví k uctívání pravého Boha. Stejně tak dnes, pravá víra otců má být navracena jejich dětem. Eliášovo poselství obráť jejich srdce znovu zpět, až bude obnoven oltář, až pravda o Boží lásce v darování Jeho jednorozeného Syna bude navracena zpět do lidských srdcí. Eliáš se modlí “ať pozná tento lid, že ty, Hospodine, jsi Bůh. Ty sám obrať jejich srdce zpět k sobě.” (1 Král. 18:37). Lidé se obrátili zpět k Bohu, protože spatřili Jeho lásku. Proto je Eliáš vyzval, aby přistoupili blíž a stali se svědky jak zničení, tak obnovení oltáře. Když nahlédneme pod povrch, z Hory Karmel vyzařuje nádherná pravda Evangelia. To, co obrátilo srdce lidí nebyl oheň, který sestoupil s nebe. Jestliže to byl zázrak, co lidi přesvědčilo, Bohu by stačilo učinit dnes pár zázraků na různých místech a zanedlouho by Ho uctíval celý svět. To není Boží metoda; toto je metoda ďábla.

“A činí divy veliké, tak že i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem lidským. A svodí ty, kteříž přebývají na zemi, těmi divy...” Zj. 13:13,14. Toto je ďáblův způsob, kterým se nechává uctívat – uctívání založené na strachu a podvodu.

Náš milující Bůh touží, abychom ho uctívali v lásce a pravdě, uctíváním založeným na správném poznání Jeho charakteru. Touží po upřímné vděčnosti za to, co pro nás udělal a chce udělat. Toto poznání je založeno na lásce, a dokonalá láska zahání strach. (1 Jan. 4:18)

Toto bylo poznání, které vyzařovalo z Hory Karmel. Toto je to, co představuje oltář a co Eliáš toužil, aby lidé spatřili. Byla to tato pravda, která obrátila jejich srdce znovu zpět.

Všimněte si sledu událostí vedoucích k Eliášově modlitbě. 1 Královská 18:26 nám říká, že falešní proroci vyvolávali Bále od rána do poledne. Verš 29 nám pak říká, že pokračovali ve volání až do doby večerního obětního daru, “neozval se však nikdo, nikdo neodpověděl, nikdo tomu nevěnoval pozornost.” Bálovi proroci volali na svého boha celý den s okázalou exhibicí a nedostali žádnou odpověď!

Ve 30. verši Eliáš vyzývá lidi, aby přistoupili blíž. Představte si, jak se asi Izraelité museli cítit, nemluvě o falešných prorocích. Určitě tušili, že se stane něco velkého. Byli již svědky toho, že na příkaz Eliáše nebe nevydalo po dobu 3½ roku žádný déšť, a nyní viděli naprosté selhání Bálových proroků. V jejich srdcích uzrávalo přesvědčení, že pravý Bůh Izraele se chystá poctit svého věrného služebníka. Začínali litovat, že se před chvílí neodvážili postavit na Boží stranu. Jejich pohledy byly upřeny na Eliáše, který začal opravovat oltář. Co myslíte, že se vštěpovalo do jejich myslí, když napjatě sledovali jak pokládá každý kámen zpět na své místo a jak připravuje dřevo a obětního býka. Bylo to to, co tato oběť symbolizovala.

Při pohledu na obnovený oltář byla jejich mysl přenesena zpět ke slibu smlouvy, kterou Bůh učinil s jejich otci. “Poněvadž Hospodin Bůh tvůj je Bůh milosrdný, neopustí tebe ani tě nezkazí, ani nezapomene se na smlouvu otců tvých, kterouž s přísahou utvrdil jim.” 5 Moj. 4:31

“Adam, Noe, Abraham, Izák, Jákob a Mojžiš chápali Evangelium. Očekávali spasení skrze svého Zástupce a Ručitele... Krvácející zvíře na obětním oltáři bylo předzvěstí Vykupitele, který měl přijít.” (Kéz by Ho znali, str. 102)

Bůh chtěl, aby lidé vírou pohlíželi přes obětní dar k Božímu Synu, skrze kterého přijmou odpuštění.

Ano, zatímco sledovali Eliášovu přípravu oltáře a oběti, Boží láska obracela jejich srdce znovu zpět. Obětní oltář svědčil o Spasiteli, který má přijít. Než Eliáš obnovil skutečný oltář, tak byla pravda o jejich Vykupiteli obnovena v jejich srdcích. Pochopili, že oběť krvácející na oltáři představuje jejich jediného zástupce a ručitele; Božího Syna.

To je proč se Eliáš modlí: “Ať pozná tento lid, že ty, Hospodine, jsi Bůh. Ty sám obrať jejich srdce zpět k sobě.”

Stejně tak to platí pro nás dnes, “my milujeme Boha, protože on napřed miloval nás.” 1 Jan. 4:19.

Naše srdce se obrátí zpět k Bohu, když pohlédneme na kříž. Jako Izraelité pohlédli na obnovený obětní oltář a spatřili v něm Boží lásku, tak my smíme pohlédnout na kříž a na nesmírnou oběť Božího Syna a vidět Boží lásku.

“V tom zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. V tom je láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás a poslal Svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.” 1 Jan. 4:9,10.

Eliáš oslovuje svého Boha jako “Hospodina, Boha Abrahamova, Izákova a Izraelova.” Proč Izraelova a ne Jákobova? Izrael je též jménem Božího lidu dnes a Eliášovo poselství obnoví pravdu o Bohu Abrahama, Izáka a Jákoba (otců) pro současný Izrael (jejich děti). Všimněte si jak Petr plný Ducha svatého popisuje, kdo je Bohem Abrahama, Izáka a Jákoba. Skut. 3:13 “Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil Syna svého Ježíše...”

Eliáš se modlí jednoduše a s úctou. Eliáš zná svého Boha a ví, že je blízko. Není jako Bálovi proroci, kteří se mrzačili, a kteří řvali do ochraptění, aby uspokojili své bohy, bohy které neznali. Eliáš se modlí ke svému Bohu s úctou a přesvědčením, že vykonal vše podle Jeho vůle (verš 36).

Boží lidé, kteří přináší toto poselství světu, se též dovolávají Božího Slova jako jediné autority pro vše, co říkají a dělají.

Eliáš se modlí krátkou a jednoduchou modlitbou víry. Je to ta stejná víra, se kterou se o tři a půl roku dříve odhodlaně postavil před krále a prohlásil, že z nebe na jeho pokyn nespadne kapka vody.

1 Král. 18:37 “Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, ať pozná tento lid, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase.”

Eliášova Duchem inspirovaná modlitba končí prosbou, aby “tento lid poznal, že ty jsi Hospodin Bůh.”

Stejná prosba zaznívá dnes. Je to stejná prosba, jakou Ježíš vyslovil ve Svě poslední veřejné modlitbě před ukřižováním. “Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.” Jan 17:3.

Eliášovo poselství nás volá, abychom své srdce obrátili zpět k jedinému pravému Bohu a Ježíši Kristu, kterého On poslal.

Náš poslední text je 1 Král. 18:38 “I spadl oheň Hospodinův a pozřel zápalnou oběť i dříví, kameny i prst, a vodu z příkopu vypil.”

Hospodinův oheň pozřel vše a vypil i vodu. Jak jsme dříve uvedli, voda symbolizovala odpor lidí vůči pravdě. Je to jejich úsilí zhasit a udusit oheň, který se Bůh snaží vznítit Eliášovým poselstvím. Nepodaří se jim to však. Boží Slovo se nevrací zpět prázdné. Boží slovo si najde cestu k Jeho učedníkům. Eliáš byl věrný a Bůh slíbil “Ty, kdo mě ctí, poctím.” (1 Sam 2:30) Také v posledních dnech bude Bůh mít věrné lidi, které poctí.

Když v den Letnic sestoupil s nebe Duch svatý, jevil se jako rozdělené jazyky ohně. (Skut 2:1-3) Hospodinův oheň, který sestoupil s nebe na Horu Karmel, je také symbolem vylití Ducha svatého. Kdy sestoupil? Když byl obnoven oltář. Až bude pravda o Boží lásce v darování Jeho jednorozeného Syna obnovena, Bůh poctí těch sedm tisíc, kteří se nepoklonili Bálovi, vylitím Svého Ducha. Současný Izrael prožívá velkou duchovní vyprahlost, stejně jako Izrael za dnů Eliáše, avšak velmi brzy přijde Duchovní déšť. A Hospodin bude mít lid připravený nést toto poselství do světa. Naší výzvou pro tebe je – zapojíš se do obnovy “Hospodinova oltáře”?

Luk. 1: 16, 17

“A mnohé ze synů Izraelských
obrátlí k Pánu, jejich Bohu;
sám půjde před ním
v duchu a moci Eliášově,
aby obrátil srdce otců k synům
a vzpurné k moudrosti spravedlivých
a připravil Pánu lid hotový.”

Tisíce mají falešný koncept Boha a Jeho vlastností. Slouží falešnému Bohu zrovna tak, jako služebníci Bále. Uctíváme pravého Boha, jak je ukázán ve Svém Slově, v Kristu, v přírodě, nebo se klaníme nějaké filosofické modle postavené na Jeho místo? Bůh je Bohem pravdy. Spravedlnost a milosrdenství jsou charakteristické rysy jeho trůnu. Je Bohem lásky, slitování a něžného soucitu. Takto je reprezentován Svým Synem, naším Spasitelem. Je Bohem shovívavým a trpělivým. Jestliže takovou je bytost, kterou uctíváme a jejíž charakteru se snažíme připodobnit, pak sloužíme pravému Bohu.” (5 T. 173.4)

Přípraveno a publikováno;

Restitution Ministries

PO Box 7137

Kariong 2250

Australia

www.acts321.org

